

Carla de Jong

De Johansons

*Is echte vriendschap bestand
tegen de grillen van het lot?*

ISBN 978-90-225-5592-7
ISBN 978-94-023-0611-8 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Elliott Erwitt/Magnum Photos
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2017 Carla de Jong en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne Schönbach
Literary Agency bv

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaan-
de schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De provincie, 1980

‘Annie, hou op met dat kattengejank!’ Haar vaders stem drong door het plafond heen alsof het van piepschuim was.

‘Het is jazz, pa,’ riep ze terug.

‘Rotzooi zul je bedoelen.’

Haar vader was muzikaal, maar hun smaken verschilden nogal. Hij zong in het kerkkoor en als hij een frivole bui had draaide hij thuis Willy Alberti.

Annie de Gooyer had van haar eerste zakgeld een elpee van Ella Fitzgerald en Louis Armstrong gekocht en heel af en toe kreeg ze haar vader zo gek om samen een imitatie van die twee te geven. ‘I said hello Dolly, this is Louis, Dolly.’ Dan moest hij toch al wel wat borreltjes op hebben. Meestal was dat op een zaterdagavond, als Annies oudere broer Jos vertrokken was naar de disco. Annie ging niet uit, liever las ze boeken waarin kosmopolitische types door de straten van Moskou, New York en soms Amsterdam zwierven. Aan het stadje waar zij woonde kleefde niets werelds.

Zo te horen was haar vader vanavond niet in de stemming om te zingen, en dus grabbelde ze haar boek naar zich toe en gleeed het leven van Eline Vere binnen. Annie beeldde zich graag in dat ze kwijnend op de divan lag, naar tableaux vivants

keek en plechtstatig taalgebruik doorspekte met Franse uitdrukkingen. Ook zou ze best kunnen wennen aan zo'n Haags herenhuis in plaats van het arbeidershuisje van haar ouders waar ze een slaapkamertje van twee bij twee had.

Eline Vere had net haar relatie met Otto verbroken en verkeerde in de zoveelste crisis, toen Annies moeder ineens in de kamer stond. Ze gebaarde naar haar oren.

Annie deed haar koptelefoon af. 'Waarom klopt je niet, ma?'
'Ik heb drie k  er geklopt. Weet je wel hoe slecht die herrie voor je oren is?'

'Wat is er?' Haar moeder kwam nooit naar haar kamer.

Haar moeder zette haar handen in haar zij. 'Je vader en ik... we maken ons zorgen om je.'

Hm, dit was ongebruikelijk. Haar ouders waren geen zorgelijke mensen. Zeker, toen Annie in de zesde klas van de lagere school de hoogste Cito-score van haar jaar behaalde en nota bene op het gymnasium belandde, hadden ze vreemd opgekeken, maar daar waren ze inmiddels aan gewend, ook omdat zij hen niet vermoeide met verhalen over school of de boeken die ze las. Haar rapporten vol negens en tienens hield ze achter om niet als een nog grotere buitenissigheid te worden beschouwd in hun gezin. Als kind had Annie enige tijd de – weinig originele, moest ze nu toegeven – overtuiging gekoesterd dat ze bij haar geboorte verwisseld was. Het storende detail dat haar moeder thuis was bevallen dwong haar een scenario te bedenken waarin de huisarts een hoofdrol speelde. Hoe hij haar precies had verwisseld, daar wilde ze vanaf zijn. Inmiddels zag ze zelf ook wel hoeveel ze op haar vader leek en was de hoop dat een voornaam gezin haar zou komen opeisen afgebrokkeld.

'Zorgen om mij? Ik ben een voorbeeldig kind.'

Haar moeder kwam naast haar op bed zitten en peuterde een pakje sigaretten tevoorschijn uit haar vestzak.

Annie sprong overeind en zette het raam open. Haar moeder wist best dat ze de rook verafschuwde. Beneden had ze het er maar mee te doen, maar in haar slaapkamer wilde ze frisse lucht.

Haar moeder plukte nerveus aan de pluizen van haar vest. ‘Je vader en ik vinden dat je te veel op jezelf bent. Je zit de laatste tijd alleen nog maar met je neus in de boeken, je gaat nooit uit. Je hebt bijna geen vriendinnen. Toen ik zo oud was als jij had ik je vader al.’

Alsof haar moeder de jackpot had getrokken. Zij had moeten trouwen omdat ze zwanger was van Annies broer. Nooit van haar leven wilde Annie zo eindigen, in een huisje met gele muren, waar door de week om kwart over zes de wekker ging en waar alleen de zondagse kerkgang en de weekendbiertjes de monotonie doorbraken. Waar het echtelijk bed twee keer per week zo vervaarlijk kraakte dat zij en Jos hun hoofdkussen tegen hun oren moesten drukken. Ongetwijfeld konden ook de burens aan de andere kant van de bordkartonnen muur meegenieten. Op haar veertiende was Annie per ongeluk ontmaagd door een buurjongen. Al vond het min of meer met haar goetvinden plaats, het was een koude ervaring geweest die godzijdank zonder consequenties bleef. Daarna had ze zichzelf beloofd dat het nog heel lang zou duren voor ze zich weer aan die onderneming zou wagen. Zij was niet voorbereemd voor het leven dat haar moeder leidde. ‘Mam, ik werk hard voor school. Ik wil later studeren, weet je.’

‘Natuurlijk, schat. Maar je moet ook aan je toekomst denken.’

Annie schoot in de lach. ‘Studeren is mijn toekomst.’

Haar moeder keek haar aan, een koppige glans in haar ogen. ‘Een man, kinderen en vriendinnen, Annie. Daar heb je een leven lang plezier van. Boeken geven geen liefde en ook geen warm bed.’

‘Ik zal eraan denken. Wat kan ik doen om jullie gerust te stellen?’

Haar moeders antwoord kwam zo snel dat haar ouders de oplossing vast allang samen bedisseld hadden. ‘Je bent zestien, dus je kunt naar Dancenight.’ Haar moeder tastte weer in haar vestzak en haalde er nu een briefje van 25 gulden uit. ‘Hier, om wat rondjes te geven. Jos weet ervan. Hij neemt je volgende week mee.’

Dancenight, de naam alleen al!

‘Dan ontmoet je eens wat andere mensen dan die stoffige gymnasiumfiguren.’

‘Bedankt hè, mam,’ zei ze spottend. Toch maakte de ongerustheid van haar ouders indruk, juist omdat die zo ongewoon was. Was ze echt eenzellig? En hield ze zichzelf voor de gek met de gedachte dat het leven zou beginnen zodra ze in Amsterdam ging studeren? Ze pakte het briefje aan. ‘Ik zal een brave dochter zijn en laveloos thuiskomen.’

‘Nou overdrijf je weer.’ Haar moeder stond op en keek even peinzend op haar neer. ‘Je bent best mooi, weet je dat?’

‘Nou ja, mam. Wat maak je me nou?’ Annie sprong op en duwde haar moeder naar de deur. ‘Voor je nog meer gaat raaskallen.’ Ze sloot de deur achter haar moeder, pakte toen de kleine handspiegel en bekeek haar gezicht minutieus. Lang, dun en wit, zo had een klasgenoot haar ooit beschreven voor een biologieopdracht waarbij ze elkaars fysieke kenmerken moesten benoemen. Toch was ze niet ontevreden. Dit was wie ze was en ze was zeker niet doorsnee. Doorsnee was het laatste wat ze wilde zijn.

Natuurlijk zou ze niet aan het handje van Jos naar de disco gaan. Ze polste Veronique, die van het gymnasium was afge-zakt naar de havo omdat ze naar eigen zeggen in haar vrije tijd

wel wat anders te doen had dan leren. Ze spraken elkaar elke dag op het schoolplein, want gymnasiasten waren inderdaad saai, daar had haar moeder wel gelijk in. Met Veronique viel te lachen, ze kon smakelijk over haar scharreltjes vertellen en over de hoeveelheid bessen-jus die ze op kon. Toch leek het plaatselijke uitgaansleven Annie het bloedeloze verlengde van de enige winkelstraat die het stadje had. Boerenpummels en grafhoofden zag ze genoeg op school en in haar buurtje was het niet veel beter. 'Ik moet uit van mijn ouders,' bekende ze aan Veronique.

'Wat heb jij toch een mazzel. Die van mij blijven wakker tot ik thuis ben en sleuren me een paar uur later mijn bed uit om naar de kerk te gaan.'

Annie was op haar veertiende van het geloof gevallen en weigerde sindsdien naar de kerk te gaan. Haar ouders hadden het zonder veel morren aanvaard. Daarentegen had de conrector van de Christelijke Scholengemeenschap haar wel op het matje geroepen. Hij leek op een rat en zijn geniepige oogjes bezorgden haar de rillingen. Toch had ze hem strak aangekeken. 'U bent mijn vader niet. Ik spijbel niet en ik heb goede cijfers.'

'Wij zijn een christelijke school,' had hij geantwoord. 'Dus we verlangen van onze leerlingen een christelijke levenshouding.'

'Christenen stellen zich open voor de ander. Jezus was bevriend met een prostituee.' Nou jij weer, had ze erachteraan gedacht, maar ze voelde haar hart in haar slapen bonzen.

De conrector had haar even nijdig aangekeken en haar toen met een afgemeten knikje laten gaan.

Sindsdien keek hij elke keer wanneer ze elkaar passeerden in de gangen alsof hij haar wilde bijten met zijn gele tanden. Dan rechtte ze haar rug en keek door hem heen. Als je erop oefende was dat laatste echt mogelijk.

‘We gaan altijd met een hele groep,’ zei Veronique. ‘We drinken eerst in bij het Hoekje.’

‘Hoe laat?’

‘Meestal rond een uur of tien. Maar kom anders daarvoor bij mij, dan maak ik je op.’

‘Ik maak me niet op.’

‘Niemand gaat zonder make-up naar Dancenight.’

‘Behalve ik.’

‘Jij al helemaal niet. Je wimpers zijn spierwit, en je gezicht ook.’

‘En ze blijven wit.’

Veronique schudde haar hoofd. ‘Daar krijg je spijt van. In die discolampen zul je eruitzien als een geest. Kom nou maar gewoon bij mij langs.’

In de loop van de volgende zaterdag daalde Annes animo nog verder. Ze had een heerlijk boek uit de bibliotheek gehaald en het regende. Maar ze vond het ook weer zo wat om haar moeders opgetogen stemming te verpesten. ‘We gaan met een hele groep,’ zei ze tijdens het eten. ‘Het wordt heel gezellig.’

Ze ving de blik op die haar ouders wisselden. Zou het dan toch goed komen met hun Annie? Muurbloempje wordt door ouders naar het front gestuurd, dacht ze en ze grinnikte.

‘Deel die mop eens,’ zei haar vader.

Snel stak ze een halve gehaktbal in haar mond. Toen ze eindelijk uitgekauwd was, waren haar ouders verwickeld in een gesprek over wie de onbetrouwbaarste politicus was: Den Uyl of Van Agt. Het leek Annie een uitgemaakte zaak. ‘Ma heeft gelijk, pap. Die uitgestreken smoel van Dries alleen al.’

‘Nee dan, Joop.’ Haar vader schmierde zijn naam. ‘Die man doet alsof hij arbeider is en woont intussen in een villa.’

Haar broer knikte instemmend. ‘Precies. En hij heeft een auto met chauffeur.’

‘Die zal hij dan wel nodig hebben. Ik vind het een nette man,’ zei haar moeder kattig.

‘En hij zórgt toevallig wel voor de arbeiders,’ zei Annie.

Haar vader snoof en begon zijn gehaktbal in kleine stukjes te snijden.

Eén nul voor de vrouwen, dacht Annie.

Na het eten ging ze naar boven en tuurde in haar kledingkast. Die was overzichtelijk. Ze had in de zomervakantie bollen gepeld tot haar handen ervan bloedden. Het had haar genoeg geld opgeleverd voor een Levi’s spijkerbroek met smalle pijpen. De combinatie met haar roze queenies leek haar gewaagd. Om de gelijkenis met tante Sidonia af te zwakken moest ze er iets wijds op dragen. Ze sloop naar de slaapkamer van haar ouders en trok een overhemd van haar vader van een hanger. Ze liet het stevig bloezen. Ze sloop de trap af en keek in de halspiegel. Het kon best zo, meende ze. Snel schoot ze haar jas aan. Haar vader zou haar anders onmiddellijk sommeren het overhemd uit te trekken. Ze stak haar hoofd om de deur. ‘Ik ga.’

Haar moeder sprong op. ‘Pas je op, kind? Jos gaat ook. Als er niemand is die je thuisbrengt fietsen jullie samen.’

Ze gaf haar moeder een zoen. ‘Maak je niet druk. Ik ben onkruid.’

‘Maar wel mijn onkruid.’

Na wat gekissebis met Veronique liet Annie zich ten slotte overhalen om lippenstift op te doen. ‘Verder wil ik echt niks.’ Ze koos een heel donkere kleur.

‘Je ziet er wel interessant uit,’ zei Veronique – die er zelf uitzag als een Barbie – aarzelend.

Interessant: het woord beviel Annie. Het deerde haar dan ook niet dat alle andere meisjes die ze in het Hoekje ontmoeten plakATEN verf op hun gezicht hadden. Ze dronk een besen-jus die een gat in haar maag brandde. Om half twaalf viel ze al bijna in slaap. ‘Kom op, laten we gaan.’

De anderen keken zuinig. ‘Het is echt niet stoer om vroeg te komen. Dan is er nog niemand.’

‘Het is niet vroeg,’ wierp ze tegen.

‘Alles voor twaalven is vroeg,’ zei Veronique.

Annie zakte terug in haar stoel en besloot in stilte dat dit meteen haar laatste Dancenight zou zijn.

Toch voelde ze een vage opwinding in haar maag kriebelen toen ze eindelijk voor de ingang van de discotheek stonden. Het gedreun van de muziek binnen drong door de deur heen.

‘Zoveel vrouwelijk schoon heb ik nog nooit bij elkaar gezien,’ zei de man die de deur voor hen openhield. Hij had een pokdalig gezicht en een lichaam als een rottweiler, maar zijn ogen stonden vriendelijk.

‘Hai, Sjors,’ zei Veronique en ze gaf hem een kus in een van de putten van zijn wang. ‘Dit is mijn vriendin Annie.’ Ze duwde Annie naar voren.

Sjors pakte haar bij haar arm en leidde haar naar binnen. ‘Een nieuw gezicht. Zorg je wel goed voor haar, Veronique?’

‘Tuurlijk, schat.’ Veronique gaf Sjors een knipoog. ‘Kom, Annie, eerst onze jassen uit.’

Eenmaal over de drempel werden ze als vanzelf verder naar binnen gezogen. Het kostte Annie even tijd voor haar ogen aan het duister gewend waren. De dansvloer leek wel wat op die van *Saturday Night Fever*, maar ze ontwaarde nog geen John Travolta. Het discodansen zag er zelfs sloom uit. Pasje links, pasje midden, pasje rechts, met je handen half in de

lucht een beetje de maat meetikken op denkbeeldige trommels.

Er waren veel oudere jongens, van het soort dat noch bij haar in de buurt woonde, noch bij haar op school zat. Veel van hen hadden lang haar. Ze zag zelfs een enkele punker. Met een schokje realiseerde ze zich waarom ze er haast niemand van kende. De meesten moesten op het openbaar lyceum zitten. Een bloedgroep die zich in het dagelijks leven niet mengde met die van de christelijke scholengemeenschap. En voor het eerst sinds haar moeder haar zo'n beetje de disco in had geduwd, werd haar interesse gewekt. Misschien kon ze toch nog een vleugje wereld meekrijgen in de laatste jaren die ze in dit gat zou moeten doorbrengen.

Veronique vlinderde al snel weg en even voelde Annie zich verloren. Ze bestelde een spa rood aan de bar en ging op een kruk zitten, vanwaar ze vrijwel de hele discotheek kon overzien. De ruimte werd steeds voller en het was alsof de echt hippe mensen pas na enen toegang kregen.

'Sorry, sorry, sorry!' gilte Veronique in haar oor. 'Ik wilde je niet in de steek laten. Ik ben zo'n spetter tegengekomen.'

Annie schudde haar hoofd en mimedede: 'Ik zit hier best.' Ze keek langs haar vriendin naar de ingang en zag twee jongens en een meisje binnenkomen die misschien wel het meeste air van iedereen hadden. Veronique leek alweer weg te willen dwarrelen en Annie pakte haar arm. 'Niet wijzen, maar wie zijn dat daar?'

Veronique keek naar de ingang. 'De Johansons. Die zijn zo geweldig. Iedereen kent ze. Hun vader is een bekend architect, ze wonen in een kasteel.'

Annie kon haar ogen niet afhouden van het drietal, dat met gemak zijn weg vond door de drukke discotheek. Ze hoefden er niks voor te doen. Het publiek week als vanzelf uiteen om

hen door te laten, alsof ze de koninklijke familie waren. Vlak voor de dansvloer bleven ze staan, dicht genoeg bij elkaar om een drietal te blijven, al kwamen er direct allerlei mensen naar hen toe. Zonder dat ze zelf in de rij hadden hoeven staan, hadden ze ineens alle drie een drankje.

De twee jongens hadden iets ondefinieerbaars volwassens, al waren ze vast geen van beiden ouder dan een jaar of achttien. De langste – vast de oudste – rookte aan één stuk door sigaretten en hij keek er net zo sexy bij als Humphrey Bogart. Hij had ook hetzelfde donkere, gladde haar. Hij was ofwel de mode ver vooruit of hij liep ver achter, welke van de twee het ook was, Annie zag er een teken van eigenzinnigheid in. Daar hield ze van. Zijn broer was kleiner en qua lichaamsbouw compacter. Hij keek een groot deel van de tijd naar de grond, maar toen hij opkeek en naar zijn zusje lachte, zag Annie een mooie mond, met donkerrode lippen en heel witte tanden.

Zo donker als de broers waren, zo blond was hun zusje. Die hipte voortdurend op de maat van de muziek. Ze droeg een satijnen harembroek en een glittertopje zonder beha. Ze kon het best hebben. Ze had de borsten waar Annie ooit van had gedroomd. Inmiddels had ze zich verzoend met haar eigen deukjes, zoals ze die twee rozijntjes noemde.

Eén keer kruisten Annies ogen die van de langste jongen. Ze sloeg haar ogen niet neer. Hij trok even een wenkbrauw op en werd toen aan zijn mouw getrokken door een heel mooi meisje. Maar ze was opgemerkt, zoveel wist Annie zeker, zoals ze ook wist dat ze de Johansons zou leren kennen. En zij haar. Het was alsof ze hier vandaag met maar één doel was gekomen: de Johansons ontmoeten.

Dit was dus een *coup de foudre*, dacht ze. Haar eerste.

Daphne Johanson verveelde zich. Ze weigerde zich op de dansvloer te laten zien. Ze wilde de deejay niet meer onder ogen komen sinds ze had ontdekt dat hij elke avond met een ander meisje zoende. En ze had nog wel overwogen hem haar maagdelijkheid te schenken. Toch had ze er slechts een paar tranen om gelaten, dus echte liefde was het niet geweest. Al met al was ze beter af zonder hem, behalve op de zaterdagavond. Zonder Frederik en Werther zou ze zich helemaal verloren voelen. Ze trok het pakje sigaretten uit Frederiks broekzak en bietste er een. Haar oudste broer gaf haar een vuurtje en stak zelf ook weer een sigaret op. Al rokend probeerde Daphne zich een houding te geven. Werther leek zich evenmin te vermaken. Misschien verveelde hij zich elke zaterdagavond wel, dacht ze ineens, en was zij te zeer bezig geweest met zichzelf en de deejay om het op te merken. Ze leunde even tegen haar jongste broer aan en aaide zijn hand.

Werther knikte vaag en plagerig blies ze rook in zijn gezicht. 'Jammer genoeg is het geen goede joint, Werth.'

Hij glimlachte. 'Die heb ik al op.'

Ze kneep in zijn zij. 'Stiekemer. Vandaar die wazige blik in je ogen.'

'Jij zat een uur in de badkamer. Ik moest de tijd doden.'

Daphne gaf niets om hasj, ze had het een paar keer geprobeerd en was er hooguit wat giechelg van geworden, maar giebelg was ze toch al vaak.

Frederik werd omringd door meisjes. Hoogstwaarschijnlijk fietsten zij en Werther vanavond weer alleen naar huis en kwam Freddie pas tegen de ochtend aanzetten.

Ze voelde dat er iemand langs haar hand met de sigaret streek. Ongemerkt had ze die laten zakken. Verschrikt liet ze de peuk vallen en keek om.

Een meisje met lang wit haar sloeg de as van haar blouse.

‘Sorry!’ Daphne keek of ze een brandgat zag.

‘Het is mijn vaders blouse, hij vermoordt me.’ Het meisje pakte een stuk stof tussen duim en wijsvinger en begon te wrijven.

‘Niet doen,’ riep Daphne. ‘Zo wrijf je de as erin.’

‘Wat dan?’

‘Kom.’ Ze trok het meisje mee naar de toiletten, die vlakbij waren. In het felle licht zag ze pas hoe bleek het meisje was. Haar donkerrode lippenstift was slordig aangebracht en haar wimpers waren lang en dik, en even spierwit als haar haar. Ze had het apartste gezicht dat Daphne ooit had gezien. Ze trok de deur dicht. Ineens was het heel stil en kon ze het meisje horen ademen. ‘Ik rook eigenlijk niet zo vaak, ik was die stomme sigaret even vergeten.’

‘Mijn vader weet van niks. Ik wilde het overhemd morgen ongezien terugstoppen in zijn kast.’

Daphne schoot in de lach. ‘Vergeet het maar, na een avondje Dancenight blazen je kleren rook uit.’

‘Mijn vader is een kettingroker, een beetje rook valt hem niet op.’

‘We doen het met wat water en een klein beetje zeep.’ Ze trok de blouse uit de broekband van het meisje, dat het met een geamuseerd lachje toeliet.

De vlek werd eerst groter, tot alle as weg was. Wel zou het meisje de rest van de avond met een natte plek op haar overhemd rondlopen. Het leek haar niet te deren. Ze propte de slippers nonchalant in haar jeans en veegde haar handen droog aan haar kontzakken.

‘Hoe heet je? Ik heb je hier nog nooit gezien.’ Dit meisje zag je niet over het hoofd.

Ze zag een bos over de bleke wangen glijden en er verscheen iets terughoudends in haar ogen. Zo’n rare vraag was

het toch niet? 'Ik heet Daphne Johanson,' zei ze snel.

Het meisje knipperde even met die lange wimpers en zei toen: 'Ik ben... Anne. Anne de Gooyer.'

'En nou ga ik een drankje voor ons halen, Anne. Dan maak ik het een beetje goed. Wat wil je?'

'Wat raad je aan?'

Daphne schoot in de lach. 'Jij bent grappig. Ik raad je Baileys aan. Lekker zoet en je wordt er prettig aangeschoten van.'

Anne wierp haar haar naar achteren. 'Kom op dan, Daphne Johanson. We gaan die ballentent onveilig maken.'

Toen Daphne terugkwam met de drankjes stond Anne naast Werther. Het leek wel of hij op een berg stond, zo ingespannen tuurde hij in de verte. 'Mijn broer,' zei ze tegen Anne en ze zwaaide een hand voor zijn gezicht. '*Earth calling Werther.*'

Hij keek verstoord.

'Dit is Anne!' riep Daphne.

Hij knikte en keek Anne even aan, al was Daphne zelfs daar niet zeker van omdat Werther behoorlijk bedreven was in het net langs mensen heen kijken. Na hooguit een seconde trok hij de bergen weer in. Soms was hij een hork, al bedoelde hij het nooit kwaad.

Anne en zij dronken hun Baileys en riepen af en toe wat in elkaars oor. Ineens werd Daphne besprongen door de vrees dat Anne haar saai zou vinden en om redenen die ze zelf niet snapte leek dat haar vreselijk, en dus brak ze de belofte met zichzelf. 'Wil je dansen?'

Anne keek weifelend. 'Ik kan niet dansen.'

'Ik leer het je wel.' Ze wees naar de dansvloer. 'Als dat daar mag dansen, dan hoeft jij je niet te schamen.' Een jongen met haar tot zijn billen was aan het headbangen op 'Another Brick in the Wall'.

Anne proestte. 'Volgende nummer.'

‘Grease’ van Frankie Valli zoemde uit de boxen. Daphne vergat haar deejay en keek alleen maar naar Anne, die als een twijgje in de wind op de mellow beat bewoog. Minieme bewegingen, maar ze pakte het ritme precies. ‘Je danst hartstikke goed.’

Anne trok een gezicht en maakte een pirouette. Er was iets bijzonders aan haar, dacht Daphne. Zouden ze vriendinnen kunnen worden?

Toen de laatste tonen van ‘Grease’ zich mengden met ‘Cherchez La Femme’ van Dr. Buzzard’s Original Savannah Band kwam er ineens een meisje tussen hen in staan dat Anne gewoon van haar overnam. Teleurgesteld liep Daphne naar de kant.

‘Wie is die griet waar jij net mee danste?’ Een meisje uit haar klas blies de woorden in haar oor.

‘Hoezo griet? Ze is leuk.’ En heel wat origineler dan jij met je duffe zebrablonding, dacht Daphne erachteraan.

‘Ze ziet er niet uit met die wimpers.’

Daphne draaide zich naar Werther en bracht haar mond naar zijn oor. ‘Verlos me.’

‘Blablabla,’ deed hij in haar oor.

‘Blablabla, die trut wil altijd roddelen,’ deed zij terug.

‘Zegt de pot, blablabla.’

Haar klasgenoot droop af. De rest van de avond zag Daphne Anne alleen nog maar uit de verte. Vaag voelde ze zich afgewezen en om zich een houding te geven, pafte ze de ene na de andere sigaret.

Een kwartier voor sluitingstijd liep Anne langs haar. Daphne pakte haar arm. ‘Ga je weg?’

‘Je moet wegwezen voor de lichten aangaan, heb ik begrepen.’

Daphne lachte. ‘Goed advies. Zie ik je volgende week?’

Anne knikte. 'Ik denk het wel. Het is een duffe tent, maar wel de enige in dit gat.'

'Precies. Ik ga later in Amsterdam wonen...' Voor Daphne haar zin kon afmaken werd Anne naar de uitgang geduwd door haar vriendin en konden ze alleen nog maar naar elkaar zwaaien.

Daphne en Werther fietsten samen naar huis.

'Hoe vond je het vanavond?'

Werther bleef recht voor zich uit kijken. 'Hetzelfde als altijd.'

'Ik heb dat leuke meisje haast in de fik gezet met mijn sigaret.'

'Welk meisje?'

'Lang wit haar en een slangenlijf, haar heb je onmogelijk kunnen missen. Echt een bijzonder meisje.'

'Zegt me niks.'

'Jij kijkt nooit om je heen. Hoe kun je zo ooit een meisje krijgen?' Ze plaagde Werther graag, al brak haar hart een beetje als ze te lang stilstond bij zijn verlegen natuur.

'Wie zegt dat ik een meisje wil?'

'Elke jongen wil een meisje, behalve degenen die een jongen willen.'

'Ik wil ook geen jongen. Ik heb genoeg aan mezelf.'

'Ik wil wel een jongen, maar ik zie geen leuke.'

'Wat voor man vind jij leuk dan?'

Ze dacht even na. Van alle jongens die ze kende vond ze eigenaardig genoeg alleen haar broers de moeite waard. 'Ach, zoveel,' zei ze ontwijkend.

In de keuken aten ze even later een stapel boterhammen. Op zaterdag deed hun vader boodschappen en daarna pilde de koelkast uit. Een week later vielen de muizen dood voor de kast, zoals haar moeder het uitdrukte.

‘Ik plof.’ Daphne schoof haar stoel naar achteren. ‘Ik hoop dat ik haar volgende week weer zie.’

‘Wie?’

‘O Werth, heb je wel geluisterd? Het meisje van die sigaret.’

‘Hm.’

Haar broer was weer eens onbereikbaar. ‘Ik ga naar bed.’ Ze aaide over zijn haar.

‘Slaap lekker, ik blijf nog even op.’ Werther zou tot in de vroege ochtend naar muziek luisteren en uiteindelijk op de bank in slaap vallen. Daar zou Frederik hem aantreffen en hem naar bed brengen. Tijdens de late zondagsbrunch zouden ze hier als gezin om lachen.

Daphne was geboren op een boot. Nog steeds kon ze het geborgen gevoel oproepen van het klotsen van de golfjes als ze in haar bed lag in het kamertje dat ze deelde met haar broers. Toen ze zeven was kwam er een huis en daarna nog een huis. Pas bij de laatste verhuizing had ze beseft hoe bevoorrecht zij en haar broers waren. Haar vader had de woning – die tot kasteel werd gedoopt in haar vriendinnenkring – zelf ontworpen en haar moeder had naast hem aan de tekentafel gezeten. Een jaar lang waren ze elke zondag met zijn vijven naar de kavel aan de rand van het bos gegaan om de voortgang van de bouw te volgen. Zo waren ze langzaam naar hun huis toegegroeid, al voelde het voor Daphne nog steeds alsof ze in een te wijde jas woonde. Volgens haar moeder zou ze er vanzelf aan wennen. Het huis had in een woonblad gestaan en Daphne en haar broers hadden braaf geposeerd bij de open haard, bij het prieel in de tuin en in de zitkuil. Het was vreemd jezelf in een tijdschrift te zien. Aangenaam vreemd.

En nu was het tijd om het huis met vrienden in te wijden, vonden haar ouders. Zelfs haar moeder, die normaal gespro-